

ספר הַזּוֹהֶר

מִתְהַנָּא הַאֱלֹקִי

ר֔בִי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָנָן זְעַמָּן

ספר זּוֹהֶר גּוֹרָה

הוא לקנות גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל הפאמרים השיכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בכך יוכל כל אחד למדוד הפרשה ולhabין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשפת קדש שהוא זמן המיד למדוד הוחר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 ימים ילמד הפרשה עם מתייקות הזוהר,
ספר הזוהר אפילו בקריאת לבך יש בו פות לעשונות נסחים" (מהרות הרמי זף קעה):

פרשת שמota

"זף היומי"

מסדר ומוחילק בפי ימות השבוע

בספרא דא יפקוד מן גלותא ברחמי

מוחץ לא מטרות רוח כלל -ximity הגולה ברחמים

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שטמש תוכב"א
חדש כסילוי שינוי תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

شع"י "חברה מזכי הרבנים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודה של הגה"ץ רבינו שלום יהודה גראס
 כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמן שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
 CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
 Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
 The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצווה גדולה לזכות את הרבנים

ולפרנסת ספרי הזוהר היומי
 בבתי נסיאות, בבתי מדראות, בטשוחות, לכל החברים וידידים.
 ולכל אחד אחד מישראל, לקבר הנואלה שלמה בן"א
 וכל המזוכה את הרבנים זוכה לננים צדיקים
 ולכל הבהירחות הרשב"י זיענ"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
 הספרים שהוצאננו לאור זכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב שמותל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 02-995-1300 / פקס: 054-843-6784

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

¤ תוכן העניינים ¤

ה	א. השכינה עם מחנות עליונים ירדו עם יעקב לגלות מצרים
ה	ב. ה佐'א גם הוא ירד למצרים
ה	ג. המקביל שפע נקרא בית למשפיע
ו.	ד. איש וبيתו מרמז על מלאכי המלכות הנקראות בית
ו.	ה. מחנות המלאכים יצאו ממצרים יחד עם בני ישראל
ו.	ו. עם ישראל יצאו בחיפזון בשביל כבוד המלאכים
ז.	ז. כשבני ישראל ירדו לגלות ירצה שכינה עליהם
ז.	ח. NAMES OF THE TRIBES גם ירדו למצרים
ט.	ט. בני ישראל הם נגד האומות וכולם מתקיים על ידי בני ישראל
ט	י. האיסור החמור של נדה
,	יא. איסור חיתון עם עכו"ם
,	יב. איסור להרוג עובר במעי אימו
,	יג. בזכות שמירת ג' דברים יצאו מצרים
יד.	יד. רק אחר מיתת יוסף ניתנת רשות לשר של מצרים למשול
יא	טו. כנסתלך מידת היסוד מן העולם ירד השכינה וישראל לגלות
יא	טו. כישישראל הם בגנות אצל אומה אחת הם מתגברים על כל העמים
יא	יז. פירוש "מלך חדש"
יב	יב. פרעה כאחשורוש שקס למלוך בכח עשרו
יב	יג. שר מצרים הכנס בלב מצרים לומר שה' הוא חזק יותר מהשר שלהם
יג	יג. ישראל נקראים עם ה'
יג	כא. המצרים לא ידעו שם עם ה' ממש
יד	כב. השר שלהם נתן להם עצה לעשות רע לישראל
יד	כג. ה' גוזר על ישראל ז' גזרות רעות ז' טובות
יד	כד. הבה הוא לשון הזמנה
יד	כה. המצרים נעקצים ממלאכי השרת
יד	כו. המצרים נתираו מהבן שעטיד לצאת
יד	כז. המצרים נתנו על סופם
טו	כח. יסוד העם הקדוש היה מוכחה להיות למצרים
טו	כט. המחשבה צריכה להיות בשכינה
טו	ל. סיבה שימוש רבנו נקרא "טוב"....
טו	לא. בג' יוחים (בסיון) נתגלה השכינה ושרתה על משה
יז	לב. התבה שניתן בה משה מרמז על דברים הרבה
יז	לג. עלבונה של תורה
יז	لد. כח התפילה
יח	לה. בני ישראל שבים בתשובה

לו. הגאולה תליה בבכי.....
 יח.....
 יח. זה הכתוב מרמז על פרצופי אצילות.
 כא.....
 לח. משה ראה שלא עתיד לצאת ממנה זרע שיאמר שמע ישראל
 לט. טוב מהכל הוא צדיק שנולד מרשות
 כא.....
 כא. משה ברוח הקודש ראה
 כא.....
 מא. משה הلق אל הבאר כמו שהلق יעקב
 כב.....
 מב. פה הבאר נברא בין המשמות
 כב.....
 מג. על ידי יעקב לא היו צריכים להסיר את האבן
 כב.....
 מד. משה רבנו על הבאר
 כא.....
 מה. על ידי מצרי בא משה למדין
 כא.....
 מו. מרמז על היחוד
 כא.....
 מו. עימיו אנכי בצרה
 כא.....
 מה. הפרש בין אברהם למשה
 כד.....
 מט. ה' אמר למשה להתרשם מ Ashtonו ולהתחבר אל השכינה
 כד.....
 ג'. משה נתמנה שיוכל לבטל גזרות
 כה.....
 נא. יהושע לא פירש מ Ashtonו
 כה.....
 נב. השכינה הייתה עם ישראל בגלותם
 כה.....
 נג. הפסוק מרמז על מידת חכמה ובינה שהולידו את זו"ן
 כה.....
 נד. על ידי קיומ המצוות יש לישראל חלק בשמו הקדוש
 כו.....
 נה. לאחר שקיבלה השכינה מהז"א כת הגאולה אמרה פקד פקדתי
 כו.....
 נו. מלאך גבריאל רצה להרוג את משה על שלא מל בנו
 כז.....
 נז. פרעה לא הכיר את שם הו"
 כז.....
 נה. עניין ליתת משה רבנו
 כח.....
 נט. עמרם לפי שנדבק בשכינה זכה להולד את משה
 כח.....
 ס. משה זכה לקול גדול ועמרם לבת קול
 כח.....
 סא. ה' ייחד שמו על משה
 כח.....
 סב. כשר מזרים נפל שמע ה' את זעקה ישראל
 כח.....
 סג. הורידו את השר מגדלו אבל עוד נשאר שר
 כת.....
 סד. מלאכי מעלה לנוnoch על שעבוד ישראל
 כת.....
 סה. בענייני צעקה
 כת.....
 סו. משה רעה מהימנא
 לא.....
 סז. משה הוכיח את הצען מהר סיני
 לא.....
 סח. משה נפגש עם הר סיני בשעת מנוחה
 לא.....
 סט. הסנה מרמז על מידת הדין וرحمים של ה'
 לב.....
 ע. למשה לא הזיקה האש
 לב.....
 עא. משה היה במדרגה גבוהה
 לב.....
 עב. משה הבין בהסנה שישRAL לא יכול בעבודה הקשה

שמות - יום א'

פרק שמות

זהר חלק ב' פרשת שמוטות דף ב' ע"ב

השכינה עם מחנות עליונים ירדו עם יעקב לגלות מצרים

"**וְאֵלֶּה שָׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאים מִצְרַיִם אֶת יַעֲקֹב וּגְוֹר**", אמר רבי שמעון, למדנו בכל מקום שהלו ישראל שמה גلتה השכינה עליהם, וכך גלות מצרים מה כתוב: "**וְאֵלֶּה שָׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּגְוֹר**", כיוון שכתווב: "**בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**", מהו "את יעקב", הבאים אותו ציריך לומר, אלא אלה שמות בני ישראל, הן מרכבות ומחנות עליונים, שיירדו עם יעקב ביחד עם השכינה בגלות מצרים.

זהר חלק ב' פרשת שמוטות דף ד' ע"ב

הז"א גם הוא ירד למצרים

עוד אמר רבי שמעון, כאשר ירדה השכינה למצרים, ירדה חיה אחת ששםה ישראל, בדמותו הזקן ההוא^[א], ואربעים ושנים שימושים קדושים עמו, וכל אחד ואחד אותן קדושה עמו מהשם הקדוש^[ב], וכולם ירדו עם יעקב למצרים, זהו שכתווב: "**וְאֵלֶּה שָׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאים מִצְרַיִם אֶת יַעֲקֹב**"^[ג], אמר רבי יצחק, כך נשמע שאמר "**בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**", ואחר כך "את יעקב", ולא נאמר אותו.

זהר חלק ב' פרשת שמוטות דף ד' ע"א

המקובל שפע נקרא בית למשפיע

שאל רבי יוסי לרבי אלעזר בן רבי שמעון, קשה לי, מה ששמעתי מן המנורה הקדושה^[ה], שהיה אומר: "**וְאֵלֶּה שָׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**", זה ישראל הזקן^[ג], וכל אותן הilities והמחנות שהיו יורדים בגלות עם יעקב, לפי שכתווב: "**אֶת יַעֲקֹב**"^[ג], מה זה שכתווב: "**אִיש**

זיו הזוהר

מלכים, שאות הראשונה משמותיהם היא מן השם מ"ב הנזכר בהרاري תיבות של תפלה אני בכח, והוא בעולם היצירה. ג. כי "ואלה" בעילום מגטירה מ"ב, מורנו הרב חיים ויטאל. ד. כך נקרא רבי שמעון בר יוחאי. ה. הינו כח האלים שבעולם היצירה. ו. ולא כתוב אותו. ב. מ"ב שימושים, הינו מ"ב ישראל בגלות.

א. פירוש, החיה הינו החיים וכח האלים של עולם היצירה הנזכר עלמא דడכרא, המשפיע לעולם העשיה הנזכר עלמא דኖקבא, וזה העולם הוא שורש נשמת יעקב שנקרה ישראל, וירד ממש כח האלים עם השכינה בגלות לכבודה ולמען קיום ישראל בגלות.

וביתו באו"^[ג], אמר לו ודיי כך הוא, שחרי למדנו, כל המקבל מאחר הוא נקרא בית זה
שנותן לו[ח], ועל כן כתוב: "אִישׁ וּבַיְתּוֹ בָּאֹו".

זוהר חלק ב' פרשת שמוט דף ד ע"ב

איש וביתו מרמו על מלאכי המלכות הנקראות בית

שאל רבי יהודה לרבי אלעזר בן רבי שמעון, כיון ששמעת מאביך פרשת "זאללה שמוט"
בסוד עליון, מה זה שאמר "אִישׁ וּבַיְתּוֹ בָּאֹו", אמר לו זה הדבר שאמר אבי, הם היו
מלאכים העליונים, שהם במעלה יותר על אלה מהם למטה מהם, וזה כתוב: "אִישׁ וּבַיְתּוֹ
בָּאֹו"^[ט], וכן אמר אבי, כל אותן המלאכים שבמדרגה העליונה נקראים גברים זרים, ואותן
שבמדרגה תחתונה מהם נקראים [נקבות] בית, כאשר נקבה מקבלת מן הזכר.

מחנות המלאכים יצאו ממצרים יחד עם בני ישראל

רבי יצחק היה עומד לפני רבי אלעזר בן רבי שמעון, אמר לו האם ירצה השכינה למצרים
עם יעקב^[ג], אמר לו ולא, והרי כתוב: "אָנֹכִי אֶרְדֵּךְ עַמּוֹקֵ מִצְרַיִם"^[ד] (בראשית מו, ד), אמר לו
בוא וראה, השכינה ירצה למצרים עם יעקב, ושש מאות אלף מרכבות קדושות עמה, וזה
שכתוב: "כִּשְׁשׁ מֵאוֹת אֶלְף רְגִילִי", שלמדנו, שיש מאות אלף מרכבות קדושות ירדו עם יעקב
 למצרים, וככלן עלו משם כשיצאו ישראל ממצרים, וזה כתוב: "וַיַּעֲשֵׂה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִרְעָמֵסָס
סִפְתָּה כִּשְׁשׁ מֵאוֹת אֶלְף רְגִילִי וְגוֹ" (שמוט יב, ה), שיש מאות לא נאמר, אלא "כִּשְׁשׁ מֵאוֹת",
כמו שהיו אלו, כך יצאו אלו^[א].

עם ישראל יצאו בחיפזון בשביל כבוד המלאכים

ובוא וראה סוד הדבר, בזמן שייצאו אלה מרכבות הקדשות ומהנות הקדושים, ראו ישראל,
VIDUO שהיו מתעכבים בשביבם, וכל החפזון שעשו ישראל בשビルן היה^[ג], והוא
שכתוב: "וְלֹא יָכְלُו לְהִתְמַהֵּם", שהיה לו לומר, ולא רצוי להתחמהה, אבל לא כתוב אלא
"וְלֹא יָכְלُו"^[ג], והכירו ממש שככל בני ישראל היו, בני ישראל שברקיע^[ג], וזה שכתוב: "בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם אֶת יַעֲקֹב", ועל כן לא נאמר ולא שמות בני ישראל הבאים
מצרימה אותו, אלא "זֶאֱלֶה שָׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם אֶת יַעֲקֹב", "הַבָּאִים מִצְרַיִם
בתחלתה, עם מי, אֶת יַעֲקֹב".

זיו הזוהר

התחthonה היינו של עולם העשיה שם מרכבה
להשכינה הקדשה. ח. בזה מתרץ "איש
וביתו", שמדת המלכות והשכינה הקדשה נקראות
בית לכח האלהות של עולם היצירה המשפיע בה
בבחינת איש. ט. מכיוון זה התירוץ הוא נזכר
קודם, רק שהוא בלשון אחר, מלאכים שבמדרגה
העליונה היינו של עולם היצירה, ושבמדרגה
מלאכי מעלה שהגינו עליהם. יד. שככל אחד הגין

אמר רבי יהודה קל וחומר, ומה כאשר ניצל יעקב מלבן, כתוב: **"וַיַּעֲקֹב הָלַךְ לְדָרְפֹו וַיִּפְגַּע
בּוֹ מִלְאָכֵי אֱלֹהִים"**, כאשר ירד בגלות והקדוש ברוך הוא אמר: **"אָנֹכִי אֶרְדֵ עַמְךָ
מִצְרִים"**, אין דין הויל והאדון ירד, שירדו ממשיו עמו, זה שכתוב: **"הַבָּאים מִצְרִים
אֶת יַעֲקֹב"**.

רבי יעקב דכפר חנן אמר בשם רבי אבא, מי הם בני ישראל שנזכר כאן, הם הנקראים בני
ישראל ממש[טי],

~~~~~  
~~~~~

זוהר חלק ב' פרשת שמוט דף טז ע"א

כשבני ישראל ירדו לגלות ירדה שכינה עימם

רבי יהודה אמר, חס ושלום, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא, **"אָנֹכִי אֶרְדֵ עַמְךָ מִצְרִים"**, התעללה על דעתך שהשכינה ירדה עמו בשעה ההיא ממש, אלא בזמן שהיתה ירידת לבניו, אז ירדה השכינה, זה שכתוב: **"אָנֹכִי אֶרְדֵ עַמְךָ מִצְרִים"**, **"וְאָנֹכִי אָעַלְךָ גַם עַלְה"**, כל זמן שתתיה לך עלייה, כביכול יש עלייה גם לך, ובשעה שתתיה לך ירידת, כביכול **"אָנֹכִי אֶרְדֵ עַמְךָ"**, וכאשר מת יוסף וכל אחיו והיתה להם ירידת, עד מה השכינה ירידת עמהם, כמו שירדו אלה לך ירידו אלה.

אמר רבי יוסף בן רבי יהודה, מה כתוב קודם לזה, **"וַיִּמְתֵּחַ יוֹסֵף בֶּן מֵאָה וָעֶשֶׂר שָׁנִים וָגוּ"** (בראשית ב, כ), בזמן הוא שמת יוסף וכל השבטים והיתה להם ירידת, ירדו בני ישראל בגלות, והשכינה ומלאכים העליונים ירדו עמהם, זה שכתוב: **"וְאֶלְהָ שָׁמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"**, שם נתפסו על הראשונים לדת בגלות.

~~~~~  
~~~~~

ನְשָׂמֹת הַשְׁבָּטִים גַם יָרְדוּ לְמִצְרִים

רבי דוסטה אמר, בכל יום ויום היו באים וולכו להם [טי], וזה שכתוב: **"הַבָּאים מִצְרִים"**, ולא כתוב אשר באו, וזה שכתוב: **"הַבָּאים מִצְרִים"** בתחלת **"אֶת יַעֲקֹב"**, ואחר כך
כאשר הייתה להם ירידת, **"אִישׁ וּבֵיתוֹ באו"**.

ובא וראה בני יעקב כולם היו מתים בזמן ההוא, וירדו אלה ואלה [טי], רבי יוסף ורבי אלעזר אמרו, פרשה זו עניינים עליונים יש בה, שלמדנו בשעה שירדו אלה המרכבות ומחנות הקדושים, צורות השבטים החקוקות למעלה, כולם נכנסו לדור עמהם, זה שכתוב: **"אִישׁ
וּבֵיתוֹ באו"**, וכותוב: **"רְאֹבֶן שָׁמְעֹן לוֹי וָגוּ"**.

למדנו שאמר רבי אלעזר בן ערך, בזמן שהלכו ישראל בגלות, התאספו כל הנשומות של השבטים למערת המכפלת, צעקו ואמרו, זקן זקנין המכאי ומיצר של הבנים,

זיו הזוהר

טובם של ישראל במצרים וחזרו לארקיע, ולפיכך כתוב הבאים בלשון תמיידות, ואחר כך כשהתחל הגלות והצרות נשארו למטה להגין על ישראל. יג. פירוש, נשומות השבטים ירדו גם כן למצרים להגן על ישראל. יח. הינו (שצעק) יעקב יעקב.

עליו מלאך מזלו. טו. אולי כונתו שאוthon המלאכים שבאו עמם למצרים הם נקראים בני ישראל ממש, כי אלו הם שנבראו מן התורה ותפללה מעשים טובים של נשמות יעקב שנקראת ישראל כי שרצה ממדת התפארת. טז. באו לראות מה

אין נלאה בעולם הזה, כל בניך משתעבדים בעבודה קשה, עם אחר עושם בהם כל הנקמות שבעולם.

באותה שעה נתעדר רוח הזקן, שאל רשות וירד, אז קרא הקדוש ברוך הוא לכל מרכבותיו ומהנותיו ומלכים בראשם, וירדו כולם עם יעקב ועם בניו, השבטים ירדו בחיהם עם אביהם, והשבטים ירדו במתותם עם אביהם, זה שכתוֹב: "וְאֶלָּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגּוֹ", וכתוֹב: "רְאֹנוּ שְׁמַעַן לְיִ וְגּוֹ", ובוא וראה, מתים היו וירדו, וכתוֹב: "וַיַּסְפֵּה קָיה בְּמִצְרַיִם" [יט], אמר רבי אבא, בזה נקראו: "בריחם אָב עַל בָּנִים" (תהלים קג, יג):

זיו הוזהר

יט. פירוש, היינו נשמת יוסף.

זהור חלק ב' פרשת שמוטות דף ה ע"ב

בני ישראל הם נגד האומות וכולם מתקיים על ידי בני ישראל "וַיֹּהֵי כִּל נֶפֶשׁ יִצְאֵי יַרְדֵּן שָׁבֻעִים נֶפֶשׁ". רבי חייא היה יושב לפני רבי שמעון, אמר לו מה אתה הורה למןות בני יעקב שהם שנים עשר בתחליה, ואחר כך שהם שבעים, שכחוב: "כִּל הַנֶּפֶשׁ לְבֵית יַעֲקֹב הַבָּא מִצְרַיִם שָׁבֻעִים" (בראשית מו, כז), וכחוב: "וַיֹּהֵי כִּל נֶפֶשׁ יִצְאֵי יַרְדֵּן יַעֲקֹב שָׁבֻעִים נֶפֶשׁ", ומה טעם שבעים ולא יותר, אמר לו זה כנגד ע' אומות שביעולם, והם היו אומה יחידה כנגד כולם.

זהו שכחוב: "יַאֲצֵב גָּבֵל תְּעִמִּים לְמִסְפֵּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (דברים לב, ח), וזהו שכחוב: "כִּי בְּאַרְבָּעַ רוחות הַשָּׁמִים פְּרִשְׁתִּי אֶתְכֶם" (זכריה ב, י), להראות שהם מתקיים בעבור ישראל, באربع לא נאמר, אלא "בְּאַרְבָּעַ", כמו שא' אפשר לעולם בלי ד' רוחות, כך אי אפשר לעולם בלי ישראל.

~~~~~

זהור חלק ב' פרשת שמוטות דף ג ע"א

האיסור החמור של נדה

"וְכִי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׁרַצּוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצִמוּ בָּמָאָז", אמר רבי יצחק, שלשה הם הדוחים את השכינה מהעולם, וגורמים שמדורו של הקדוש ברוך הוא לא יהיה בזה העולם, והאנשים צועקים ולא נשמע קולם, ואלה הם: מי ששוכב עם נדה, לפי שאין טומאה חזקה בעולם כתומאת הנדה, טומאת הנדה קשה מכל טומאות שביעולם, הוא נתמא וכל המתקרבים אליו נתמאים עמו, בכל מקום שהחולך נדהית השכינה מלפניהם, ולא עוד אלא שגורם חלאים רעים על עצמו, ועל זרע ההוא שיוולד, כי כאשר יקרב אדם אצל הנדה, אותה הטומאה קופצת עליו, ומתחפשות בכל איבריו, הזרע שיוולד בטומאה היא נמשך עליו רוח טמא, וכל ימיו יהיה בטומאה, שהרי הבניין והיסודות שלו הוא בטומאה גדולה וחזקה מכל טומאות שביעולם, כי מיד שיקרב אדם אצל נדה קופצת עליו אותה הטומאה, שכחוב: "וְתַהְיָ נְדַתָּה עַלְיוֹ".

~~~~~

איסור חיתון עם עכו"ם

מי ששוכב עם בת אל נכר, שמכניס ברית קדוש ואות היסוד ברשות אחרים^[5], שכותוב: "וְבַעַל
בַּת אֵל גָּכֶר" (מלachi ב, יא), ולמדנו שאין קנאה לפני הקדוש ברוך הוא כמו קנאת הברית
הקדוש, שהוא יסוד השם הקדוש וסוד האמונה.

מה כתוב: "וַיִּחְלֹل הַעַם לِזְנוֹת אֶל בָּנוֹת מוֹאָב" (במדבר כה, א), מיד "וַיַּחֲרֹר אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל". ועל
כן נדחית השכינה מלפניו, מי שmarsker בברית הקדוש שנחתם בבשר האדם, כאלו
marsker בשמו של הקדוש ברוך הוא, מי שmarsker בחותם המלך, marsker במלך עצמו, אין לו
חלק באלהי ישראל, אם לא שמתksen בכך תשובה גדולה.

~~~~~

איסור להרוג עובר במעיaimו

מי שהורג בניו, זה העובר ההוא שנחטעה אשתו, וגורם לו שהיה נהרג במעיה, זה
סותר בנין הקדוש ברוך הוא ואומנות שלו, ווי לאיש הזה ווי לו, מוטב לו שלא היה
נברא בעולם.

זכאים הם ישראל, שאף על פי שהיו בגלות מצרים נשמרו מכל שלשת אלה, מנדת מבת
אל נכר ומהrigת זרע, ועסקו בפריטום בפריה ורביה, שאף על פי שנגורה הגורה:
"כָּל הַפּוֹן הַיְלֹוד הַיָּאָרֶה תְּשַׁלְּיכָהוּ", לא נמצא ביניהם מי שיירג עובר במעי האשה כל שכן
אחר כך, ובזכות זה יצאו ישראל מן הגלות.

~~~~~

בזכות שמירת ג' דברים יצאו מצרים

מנדה, שלמד רבי חייא מהו שכותוב: "וַיַּעֲשֵׂה אֶת הַכְּפִירָה נְחַשֵּׁת וְאֶת כְּנוֹ נְחַשֵּׁת בְּמִראָת
הַצְּבָאת", מפני מה זכו הנשים זהה, לפי שהיו נשמרות בגלות מצרים, שלאחר
שנטהרו באו הנשים לבעליהן מקושטות, והסתכלו במראה עם בעליהן, והיו מעוררות אותן
לפריה ורביה.

מבת אל נכר, שכותוב: "יִצְאֵו כָּל אֲבָאוֹת הָ מְאָרֶץ מִצְרָיִם", וכותוב: "שְׁבָטֵי יִהְיֶה עֲדוֹת
לִיְשָׂרָאֵל", עדות לישראל ודאי[כ], "וְאֱלֹהָה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", "שְׁבָטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל",
"דָּבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", ואם תשאל הרי כתוב: "וַיְהִי בָּן אִישׁ מִצְרַיִם", הרוי ודאי אחד היה
ופרנסמו הכתוב, שכותוב: "וַיִּשְׁם אָמוֹ שְׁלֹמִית בַּת דָּבָר לְמַטָּה דָּן".

פריה ורביה, שכותוב: "וְבָנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׁרַצּוּ וַיִּרְבּוּ וְגוּ". ומכל אלו נשתרמו ישראל, בני
ישראל נכנסו, בני ישראל יצאו, וזה שכותוב: "וְאֱלֹהָה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

~~~~~

זיו הזוהר

כ. פירוש, שזה החטא גורם שהשפיע דקודשה שבリスト אליהם אחרים. נא. שהשם יה עדות
ליישראלי שכולם היו בניים כשרים, כדיודו שזה השם המוכנת לישראל תלך מן הקודשה למקום טומאה

זהר חלק ב' פרשת שמוט דף ט ע"ב

רק אחר מיתת יוסף ניתן רשות לשר של מצרים למשול

"וַיָּקֹם מֶלֶךְ חָדֵשׁ עַל מִצְרָיִם". אמר רבי שמעון, ביום הוא נתנה לו ממשלה לשרו של מצרים על כל שאר העמים, שלמדנו קודם שמת יוסף לא נתנה ממשלה לשר של מצרים על ישראל, כיוון שמת יוסף אז: "וַיָּקֹם מֶלֶךְ חָדֵשׁ עַל מִצְרָיִם", ויקם, כזה שהיה שפל וקם.

זהר חלק א' פרשת שמוט דף קפ"ד ע"א

כשנסתלק מידת היסוד מן העולם ירדו השכינה וישראל לגלות

בוא וראה שישוף הוא סוד ברית العليון [כפ'], כל זמן שנתקיים הברית, נתקימה השכינה בין ישראל בשלום כראוי, כיוון שנסתלק יוסף סוד ברית العليון מן העולם, אז השכינה וישראל כולם יצאו בגלות, והרי ביראנו שכחוב: "וַיָּקֹם מֶלֶךְ חָדֵשׁ עַל מִצְרָיִם אֲשֶׁר לَا יְדַע אֶת יוֹסֵף", והכל היה מלפני הקדוש ברוך הוא כראוי.

זהר חלק ב' פרשת שמוט דף ו' ע"א

בישראל הם בגלות אצל אומה אחת הם מתגברים על כל העמים

בספרו של רב המנונא הזקן כך נאמר, מהו שכחוב: "וַיָּקֹם מֶלֶךְ חָדֵשׁ עַל מִצְרָיִם", בוא וראה כל אומות העולם וכל מלכי העולם, לא נתחזקו בממשלה אלא בשבייל ישראל.

מצרים לא היו מושלים על כל העולם עד שבאו ישראל ונכנסו שם בגלות, אז התגברו על שאר אומות העולם, אבל לא נתגברו על כל אומות העולם, אלא בשבייל ישראל שייהיו אצלם בגלות, אדום לא נתגברו על כל אומות העולם, אלא בשבייל ישראל היו מכולים, ובшибיל ישראל נתגברו, מצרים שכחוב: "מִבֵּית עֲבָדִים", עבדים ממש נקראו, שהרי מצרים בשפלות של שאר האומות היו, בלב שכחוב: "הִן אָרֶץ בְּשָׁדִים זֹה הָעָם לֹא הִיה" (ישעהו כג', יג), אדום שכחוב: "הַגֶּה קָטָן גַּתְתִּיק בָּגָנים בָּזָוִי אַתָּה מָאֵד" (עובדיה א, ב).

וכולם לא לקחו גבורה אלא בשבייל ישראל, שכן אשר ישראל בגלות אצלם מיד מתגברים על כל שאר אומות העולם, מפני מה, לפי ישראל הם בלבד עומדים נגד כל אומות העולם, וכאשר נכנסו ישראל בגלות מצרים מיד היה תקומה למצרים, ונתגברה ממשלה למעלה על כל שאר האומות, שכחוב: "וַיָּקֹם מֶלֶךְ חָדֵשׁ עַל מִצְרָיִם", "וַיָּקֹם", תקומה הייתה להם, שנתגבר וكم הממונה ההוא שר של מצרים, ונתנה לו גבורה וממשלה על כל המונחים של שאר האומות, שהרי בתחילה נתנה הממשלה לאותו הממונה של מעלה, ואחר כך להעם שלו למטה, ולפייכך: "וַיָּקֹם מֶלֶךְ חָדֵשׁ עַל מִצְרָיִם", זה הממונה שלהם,

זיו הזהר

נחתם לכל שמוט משפחותיהם בתחילה ובסוף. נב. פירוש, סוד קדושת ספירת היסוד.

חדש היה, שעד יום זהה לא הייתה לו ממשלה על שאר האומות, ועתה עמד לשלוט על כל שאר אומות העולם, ואז נתקאים: "תחת שלוש רגינה הארץ" (משל ל, כא), "תחת עבד כי מלוך" (שם פסוק כב).

זוהר חלק ב' פרשת שמוט דף ז' ע"א

פירוש "מלך חדש"

רבי חייא אמר, "וַיָּקֹם מֶלֶךְ חֶדֶשׁ", חדש ממש היה, רבי יוסי אמר, שהיה מחדש גורות מה שלא חידש מלך אחר מוקדם לזה, "אֲשֶׁר לَا יִדַּע אֶת יוֹסֵף", כל הטוב ההוא שעשה יוסף בארץ מצרים, שכותוב: "וַיָּבֹא יוֹסֵף אֶת הַכְּסָף בִּתְחָה פְּרֻעָה" (בראשית מו, יד), והחיה אותם בשני רעבון, כל זה לא זכר, ועשה עצמו כאינו מכירנו.

פרעה כאחשורוש שקדם למלך בכך עשרו

רבי יוסי ורבי יהודה, היו יושבים וועסקים בתורה לפני רבי שמעון, אמר רבי יהודה וזה שכותוב: "וַיָּקֹם מֶלֶךְ חֶדֶשׁ עַל מִצְרָיִם", למדנו שהוא עמד מעצמו, מי שהיה שפלكم, ולא היה ראוי למלך אלא בכך עשרוكم, אמר רבי שמעון הכל כך הוא, כמו באחשורוש שלא היה ראוי למלך, ועמד מעצמו ועם בכך עשרו, ובקש להאביד לישראל מהעולם, אף כאן לא היה ראוי למלך, ועמד מעצמו ובקש להאביד לישראל מהעולם, שכותוב: "וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ וּגּוֹי", "הִבָּה נִתְחַכֵּם לֹז וְגֹי", וכאשר היה קם מלך למעלה קם המלך למטה.

שמוטות - יום ג'

זוהר חלק ב' פרשת שמוטות דף יז ע"א

שר מצרים הכניסו לבב מצרים לומר שה' הוא חזק יותר מהשר שלהם

"**וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ הָנָה עַם **בְּנֵי יִשְׂרָאֵל** וּגּוֹ", אמר רבי שמואון, בוא וראה, שהרי על כל פנים זה המלאך המושל שר של מצרים היה, וכך הוא, שהרי ברוב הפרשה לא נאמר אלא מלך מצרים סתום, והוא השר הגדול של מצרים, "פְּרֻעָה מֶלֶךְ מִצְרָיִם", והוא פרעה ממש. ולפיכך כתוב: "**וַיֹּאמֶר**", ככלומר הכניסו לבב **הַלְּבָן** מֵאָה שָׁנָה יָלֵד" **קוֹדֵד**" (ש"ב טז, י), זה מוחשבת הלב בלבד, וכן: "**וַיֹּאמֶר בְּלַבּוֹ** הַלְּבָן מֵאָה שָׁנָה יָלֵד" (בראשית יז, י), וכן: "**וַיֹּאמֶר הַמָּנוֹ בְּלַבּוֹ**" (אסתר ג, ג), אף כאן כך, שהכניסו מוחשבת בלבכם שיאמרו: "**רַב וְעִצּוּם מִפְנֵנוּ**", מהו "**מִפְנֵנוּ**", כוונתם על השר שלהם, הם אמרו בלבכם, שהכח והגבורה של ישראל גדול וחזק ממוני, מהשר שלהם.**

ישראל נקראים עם ה'

רבי יצחק אמר, כל אומות העולם ממשיכים להם גבורה מהשר שלהם, ויישראלי ממשיכים גבורתם מהקדוש ברוך הוא, והם נקראים עם ה' ולא עם של שרים, רבי יהודה אמר, כאן נקראים עמו, שכותוב: "**וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ**", ושם כתוב, "רָאָה רָאִיתִ אֶת עֲנֵי עַמִּי" (שמות ג, ז), עמי ממש, ישראל נקראים עם ה', ושאר אומות נקראים עמו של השר שלהם, שכותוב: "**בַּיָּכְלָה הָעָמִים יָלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵינוּ וְאֶנְחָנוּ גַּלְגַּל בְּשֵׁם ה'** אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם וְעַד" (מיכה ד, ה).

המצרים לא ידעו שהם עם ה' ממש

אמר רבי אבא, זה הכתוב היה לו לומר הנה עם ישראל או בני ישראל ריב ועצום ממוני מהו "**עם **בְּנֵי יִשְׂרָאֵל****", אלא "**עם **בְּנֵי יִשְׂרָאֵל****" ממש, ישראל ההוא שלמעלה(^{ונכון}), שחויבו שעם בני ישראל הם, ולא עם ה', וכותוב: "**וַיַּקְצֹבּוּ **בְּנֵי יִשְׂרָאֵל****", ולא כתוב מפנים עם בני ישראל, אלא מפני בני ישראל ממש.

~~~~~

זיו הזוהר

האומה הישראלית שנשמה יעקב הנקרת ישראל בהשתפות עם שר בשמותיהם הממוניים להנהגת עם ישראל וגורלם כגורל שאר האומות, ולכן נקראים בני ישראל כמו בני עמון ומואב והשאר, וליאיד שם עם ה' ו록 בידו כל ענייני התנהגותם,

כג. נראה לי לפרש דנה ידוע שככל אומה ולשון יש לה שר בשמותים, ונשמעות אותן האנשים משם יצאו האומות ונקראות על שמן, כמו גומר ומגוג ומדי ויון עמון ומואב, הן משלבות עם השרים שבשמותים בהשתפות להנהגת האומות, ופרעה חשב על

השר שליהם נתן להם עצה לעשות רע לישראל

"**וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים עַמּוֹ**", נתן להם עצה לעשות עליהם רעה, אמר רבינו תנחים, יודעים היו המצרים באצטגניות שלהם שסופם ללקות בשבייל ישראל, ולפיכך הקדים השר שלהם לעשות עליהם רעה.

זוהר חלק ב' פרשת שמות דף יח ע"א

ה' גוזר על ישראל ז' גוזרות רעות וז' טובות

למדנו, בשעה שמסר הקדוש ברוך הוא את ישראל לשר של מצרים, גוזר עליהם ז' גוזרות שישעבדו עליהם המצרים, זה שכותוב: "**וַיֹּמְרוּ אֲתָה חִיָּם בְּעֵבֶד קֶשֶׁת בְּחָמֵר וּבְלַבְנִים וּגוֹ**", וכונגדן שבעה לטוב, "**וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרָג וִישְׁרָצָה וִירְבָּג וַיַּעֲצָמוּ בָּמָאָה מָאָד וַתִּמְלָא הָאָרֶץ אֹתָם**".

זוהר חלק ב' פרשת שמות דף יח ע"א

הבה הוא לשון הזמנה

"**הַבָּה נִתְחַכֵּם לֹא**", רבי יוסי אמר, אין הבה אלא לשון הזמנה לעשות דין, כמו שכותוב: "**הַבָּה נִרְדָּה**" (בראשית יא, ז), "**הַבָּה תְּמִימִים**" (ש"א יד, מא), רבי יוחנן אמר, "**הַבָּה**" לשון הסכמה והזמןה, כמו "**הַבָּה נִבְנָה לְנוּ עִיר**" (בראשית יא, ד), "**הַבּוּ לְכֶם עַצָּה**" (ש"ב טז, כ), "**הַבּוּ לְהָ בְּנֵי אָלִים**" (תהלים כט, א), רבי יצחק אמר, "**הַבָּה נִתְחַכֵּם לֹא**", נהיה בהסכם הדין אליו.

המצרים נעקצים ממלאכי השרת

"**פָּנָ יְרַבָּה**", ורוח הקודש אומרת כן ירבה וכן מלאכי השרת היו להם לשכים ולצניניהם[כפי], זה שכותוב: "**וַיַּקְצֹוּ מִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**", שהיו מתרחקים ממלאכי השרת, כאotton קוצים שמתרכחים מהם אנשים.

המצרים נתיראו מהבן שעתיד לצאת

אמר רבי יודאי אמר רבי יצחק, מה הייתה מחשבתם של מצרים למנוע מישראל פריה ורבייה, והשר הממונה עליהם מה הכניס בלבם כך, אלא אמר להם, תדרשו שעתיד בן אחר לצאת מישראל, שייהי נעשה דין באלהינו על ידו.

המצרים נתנבאו על סופם

רבי שמעון ברבי יוסי אומר, מה שכותוב: "**הַבָּה נִתְחַכֵּם לֹא פָּנָ יְרַבָּה וְהִיה בַּי תְּקַרְאָנה מִלְחָמָה**", נתנבאו על העתיד כמו שקרה להם, "**וַיַּנּוּסֶף גַּם הַזָּא עַל שְׁנָאָנוּ**", נתנבאו על

זיו הזרה נקראים בזה העולם מלאכי השרת על שם אמוןתם ולפיכך "**וַיַּקְצֹוּ מִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**" ממש. כד. ישראל נקראים בזה העולם מלאכי השרת על שם אמוןתם

מחנות העליונים שהיו שוכנים בינוים, "וַיָּלְחָם בָּנָיו", נתנו לבן מה שכותב: "ה' יְלָחֵם לְכֶם וְגֹוי", "וַיָּעַלְהָ מִן הָאָרֶץ", כמו שכותב: "וַיַּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יָצָאִים בַּיד רַמָּה".

זוהר חלק ב' פרשת שמוט דף יד ע"ב

יסוד העם הקדוש היה מוכרה להיות למצרים

"וַיַּעֲבֹדוּ מִצְרָיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפֶרַק". אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אביו, מה ראה הקדוש ברוך הוא להודיע את ישראל למצרים בגולות, אמר לו, שאלת אחת אתה שואל, או שתים, אמר לו שתים, גלוות למה, ולמצרים למה, אמר לו, שתים הן, ומחוברת להיות אחת, אמר לו, עמוד והתחזוק, בשביבך יתקיים למעלה בשם זה הדבר, אמרו בני אמור.

פתח ואמר, סוד הדבר הוא, שלמדנו בעשרה מאמרות נברא העולם, וכאשר תבין רק שלשה הים, והעולם נברא בהם, בחכמה התבונה ובבדעת, והעולם לא נברא אלא בשביל ישראל, וכאשר בקש לקיים את העולם, עשה לאברהם בסוד החכמה, ליצחק בסוד התבונה, וליעקב בסוד הדעת, ועל זה נאמר: "זֶבְדַּעַת חֲדָרִים יִמְלָאוּ" (משלי כד, ד), ובשעה היא נatisfied כל העולם.

ומשנולדו ליעקב י"ב שבטים, נתיסד הכל כדמות של מעלה, כאשר ראה הקדוש ברוך הוא שמה הגדולה של עולם התהרון שנתיסד כדמות של מעלה, אמר פן חס ושלום יתרבו ישראל בשאר עמים וויפגמו על ידי זה כל העולמות.

מה עשה הקדוש ברוך הוא, היה מטטלל לכולם מקום למקום, עד שירדו למצרים להיות מודורם בין עם קשה עורף, SMBZIM מנהגי ישראל, ומואסים אותם להחתן בהם ולהתערב עמם, וחושבים אותם לעבדים, הזוררים מסו בהם והנקבות מסו בהם, עד שתתיסד הכל בזרע קדוש, בין כך ובין כך נשלם עון שאר עמים, שכותב: "כִּי לَا שָׁלֵם עָוֹן הָאָמָרִי וְגֹוי" (בראשית טו, טז), וכאשר יצאו, יצאו זכאים קדושים, שכותב: "שְׁבַטִּי יְהָעָדֹת לִיְשָׁרָאֵל" (תהלים קכ, ד).

זוהר חלק ב' פרשת שמוט דף יא ע"ב

המחשבה צריכה להיות בשכינה

"וַיָּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לְוִי וַיַּקְחֵחַ אֶת בַּת לְוִי". אמר רבי יוסי, "וַיָּלֶךְ אִישׁ", זה עמרם, "וַיַּקְחֵחַ אֶת בת לְוִי", זו יוכבד, ובת קול ירדה ואמרה לו להזודוג בה, שהרי קרוב זמן גאות ישראל על ידי הבן שילוד מהם, והקדוש ברוך הוא עוזר בזה, שלמדנו שהשכינה שרתה על מתחם, ומהשבותם בדבקות אחת הייתה בהשכינה, ועל כן לא זהה השכינה מהבן ההוא שהולידו, לקיים מה שכותב: "וְהַתְּקִדְשָׁתֶם וְהִתְּהִנְנָתֶם קָדְשִׁים" (ויקרא יא, מד), אדם המקדש עצמו מלמטה, הקדוש ברוך הוא מקדשו למעלה, כמו שהמחשבה שלהם הייתה בדבקות בשכינה, כך התדבקה השכינה במעשה ההוא ממש שעשו.

אמר רבי יצחק, זכאים הם הצדיקים שהמחשבה שלהם דבוקה תמיד בהקדוש ברוך הוא, כמו שהם מתדבקים בו תמיד, כן גם הוא מתדבק בהם, ואין עזובם לעולם, וי

לרשעים שהמחשבה שלהם והבדיקות שלהם רוחקות ממנהו, ולא די להם שמתחרחים ממנהו, אלא שמתדבקים בצד הטומאה, בוא וראה, עמרם שנדבק בהקדוש ברוך הוא, יצא ממנה משה, שהקדוש ברוך הוא לא סר ממנה לעולם, והשכינה התדבקה עמו תמיד, אשרי חלקו.

סיבה שמשה רבנו נקרא "טוב"

"וַתָּהֶר הָאָשָׁה וַתְּלִד בָּן וַתָּרֶא אֶתְךָ בַּי טוֹב הָאָ", מהו "כי טוב הוא", אמר רבי חייא שנולד מהול, לפי שסוד הברית נקרא טוב, שכותוב: "אמרו צדיק כי טוב" (ישעיהו ג, י) [כח], רבי יוסי אמר, אור השכינה שהAIR בו ראתה, שבשעה שנולד נתמלא כל הבית אור, שכותוב: "וַתָּרֶא אֶתְךָ בַּי טוֹב הָאָ" (שמות ב, ב), וכותוב: "וַיָּקָרֵא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ בַּי טוֹב" (בראשית א, ד), ועל כן "כי טוב הוא" כחוב, והכל היה.

בג' ירחים (בסיון) נתגלתה השכינה ושרה על משה

"וַתִּצְפְּנָהוּ שָׁלַשׁ יְרֵחִים", ג' ירחים מה ענינים, אמר רבי יהודה, רמז הו שמרמו, שלא היה מכיר משה בזוהר העליון, עד ג' ירחים, שכותוב: "בְּחֶדֶש הַשְׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם" (שמות יט, א), שהרי אז נתנה התורה על ידו, והשכינה נתגלתה ושרה עלי לעיני הכל, שכותוב: "וְמֹשֶׁה עַלְהָ אֶל הָאֱלֹהִים וַיָּקָרֵא אֱלֹיו ה' וְגוּ" (שם פסוק ג), "וְלֹא יָכֹלֶה עוֹד הַצְּפִינוּ", שעד השעה ההוא לא נודע דברו עם הקדוש ברוך הוא, ואז כתוב: "מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יִעֲנֶנוּ בְּקוֹל".

התבה שניתן בה משה מרמז על דברים הרבה

"וַיְתַחַחַת לֹא תִּבְחַת גָּמָא", רמז על הארון שלוחות הברית מונחים בו, "תִּבְחַת גָּמָא" ארון הברית הוא, "וַיְתַחַחַת בְּחֶמֶר וּבְצַפֵּת" שהרי הארון היה מחופה מבית ומבחוץ, רבוי יהודה אמר, זאת היא התורה שהחיפה אותה הקדוש ברוך הוא במצב עשה ובמצות לא תעשה, "וַיְתַשֵּׁם בָּה אֶת הַיּוֹלֶד" אלו ישראל, כמו שכחוב: "כִּי נָעֵר יִשְׂרָאֵל וְאַהֲבָהוּ" (הושע יא, א), "וַיְתַשֵּׁם בְּסֻוף" שלא היו מצוות התורה חמורות לעשיותם [^ט], עד שנכנסו ישראל לארץ לסוף ארבעים שנה, "עַל שְׁפַת הַיּוֹרֵד" על פי המאמר של אותן המורמים את התורה וחוקותיה לישראל.

זוהר חלק ב' פרשת שמוט דף ב' ע"א

עלבונה של תורה

"וַתַּרְדֵּךְ בַּת פְּרֻעָה לְרֹחֵץ עַל הַיּוֹרֵד", בזמן שישראלי פוסקים מן התורה, מיד "וַתַּרְדֵּךְ בַּת פְּרֻעָה לְרֹחֵץ עַל הַיּוֹרֵד", יורדת מדת הדין לרוחץ מדם של ישראל בעבור עלבון התורה, "וַיַּנְעַרְתָּה הַלְּכָת עַל יַד הַיּוֹרֵד", אלו האומות שהולכים ורודפים אחרי ישראל, "עַל יַד הַיּוֹרֵד", על ידי סבת עלבון התורה, ואתנן המורמים בה שמרפים ידיהם ממנה.

כח התפילה

"וַיְתַפְּתַח וַתַּرְאָהוּ אֶת הַיּוֹלֶד וְהַגָּה נָעֵר בְּכָה", אמר רבוי יהודה, כל דברי העולם תולין בחשובה ותפלה שמתפלל האדם להקדוש ברוך הוא, וכל שכן מי שופך דעתו בתפלתו, שאין לך שער שלא יכנסו בו הדמעות, מה כתוב: "וַיְתַפְּתַח וַתַּרְאָהוּ אֶת הַיּוֹלֶד", "וַיְתַפְּתַח", זו השכינה ששורה על ישראל כאם על הבנים, והיא פותחת תמיד בזכותו של ישראל, כיוון שפתחה, "וַתַּרְאָהוּ אֶת הַיּוֹלֶד", אלו ישראל שנקראים: "יִלְד שֻׁעָשָׁעִים" (ירמיהו לא, ט), שמחאהבים לפניו רכונים בכל, ומיד שמתהננים לפני הקדוש ברוך הוא חזורים בתשובה, ובוכים לפניו כבן הבוכה לפני אביו, מה כתוב: "וְהַגָּה נָעֵר בְּכָה", כיוון שבוכה, נkräען כל גרות רעות שבעולם, מה כתוב: "וַיְתַחַמֵּל עַלְיוֹ", מתעורת עליו ברכמים ומרחמות אותו.

זיו הזוהר

כו. כי להזכיר היה דין חוץ לארץ ולא נתחייבו בכל המצאות רק במצב של חובה מה שהיא אפשר

بني ישראל שבים בתשובה

"וַתֹּאמֶר מִילָּדֵי הָעָבָרִים זֶה", שהם רכי לבב, ולא מילדי עובדי כוכבים ומולות שם קשי עורף וקשי לב, "מִילָּדֵי הָעָבָרִים", רכי לב מאבותם ואמותם לשוב לפני רbone, ותקרא את אם הילד, שהיתה בוכה, זה שכתוב: "קֹל בְּרִמָה נִשְׁמָע נָהִי בְּכִי תָּמִרּוּרִים רְחֵל מִבְכָה עַל בְּנֵיהֶן וּגּוֹי" (ירמיהו לא, יד), הוא בוכה, ואם הילד בוכה.

הגאולה תלואה בבבci

אמר רבי יהודה, לעתיד לבוא מה כתוב: "בְּבָכִי יָבֹא וּבְתְּחִנּוּנִים אֲזִבְּלִים" (שם פטוק ח), מהו "בְּבָכִי יָבֹא", בזכות בכיכי של אם הילד שהיא רחל, יבואו ויתאספו מן הגלות, ואמר רבי יצחק, גאולת ישראל אין תולה אלא בבבci, כאשר יושלמו ויכלו דמעות הבci שכבה עשו לפניהם אביו, שכתוב: "וַיַּשְׂאָעַשְׂוּ קָלוֹ וַיַּבְךְ" (בראשית כז, לח), אמר רבי יוסי, בכיה זו שכבה עשו, ואותן דמעות הורידו לישראל בגלות שלו, כשיכלו אותן דמעות על ידי בכיתת ישראל, יצאו מן גלותו, זה שכתוב: "בְּבָכִי יָבֹא וּבְתְּחִנּוּנִים אֲזִבְּלִים".

סתמי תורה

זהור חלק ד' פרשת שלח דף קעד ע"א

זה הכתוב מרמז על פרצופי אצילות

רבי חזקיה אמר, כך למדנו, "וַיַּלְךְ אִישׁ מִבֵּית לוֹיִ וַיַּקְרַח אֶת בֵּת לוֹיִ" [כג], "וַיַּלְךְ אִישׁ", זה הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב: "ה' אִישׁ מִלְחָמָה" (שמות טו, ג) [כג].

"מִבֵּית לוֹיִ", זה הקדוש ברוך הוא, מקום שהחכמה העליונה והנהר ההוא מתחברים יחד, ואין נפרשים לעולם [כט], "מִבֵּית לוֹיִ", שהשרה את הלויתן להיותו לשם בעולם, כמו שכתוב: "לֹוִיתָן וְהַיְצָרָת לְשָׁחָק בָּו" (תהלים קה, כו) [כל].

"וַיַּקְרַח אֶת בֵּת לוֹיִ", זה הקדוש ברוך הוא, מקום שמאור הלבנה מאיר [לא].

"וַיַּתְהַרֵּךְ אִשָּׁה וַתַּלְדֵּבָן", האשה ודאי [לב], כמו שכתוב: "לֹזָאת יִקְרָא אִשָּׁה" (בראשית ב, כג), בתחילת "בֵּת לוֹיִ", כך הוא בודאי, וכי בת לוֹי בתחילת ועתה אשה, אלא כך למדנו, אשה טרם שנזדווגת נקראת בת פלוני, לאחר שנזדווגה נקראת אשה, וכאן בת ואשה הכל במדרגה אחת הואה [לא].

זיו הזוהר

יסוד. לא. זו מלכות. לב. זו מלכות שנתעברה ממש נשתלהה בתחילת מן זיג חכמה ובינה והגעה לחפאות אחר כך ליסוד ואחר כך נתעברה המלכות עם נשמהו בעת שנתעברה יוכבד עם גופו, ובה תבין המאמר. כת. זה תפארת. כת. זה זיג ובינה אבא ואימה תרין דלא מתפרשן. ל. זה

"וְתִצְפְּנָהוּ שֶׁלֶשׁ יְרֵחִים", אלו ג' ירחים שהדין הקשה שורה בעולם, ואיזה הם: תמו ורבת, מכאן נשמע, שטרם שירד משה לעולם, היה הוא שכיח למעלה, ועל כן נזדוגה עמו השכינה מן היום שנולד, מכאן אמר רבי שמעון, שרוחות הצדיקים שכיחים הם למעלה, קודם שיורדים לזה העולם.

"ולא יכלָה עַד הַצְפִּינָה וַתַּקְהֵל לוֹ תְּבַת גָּמָא", שכסהה לו בסימנה, שייהי נשמר מדגי הים הצפים בים הגדול[לי], כמו שכותוב: "שֶׁם רַמְשׁ וְאַיִן מִסְפֵּר" (תהלים קד, כה), והוא כססה לו שייהי נשמר מהם במחסה יקר של שני גוננים לבן ושחור[לי].

והנicha לו למשה לשוט בינויהם, להיות ניכר בינויהם, לפי שעתיד הוא לעלות בינויהם פעם אחרית, לקבל התורה.

"וְתִרְדֵּד בַּת פְּרֻעָה", זו היא הבאה מצד שמאל של הדין הקשה, כמו שאמרנו "לְרַחַץ עַל הַיָּאָר", על היאור דוקא, ולא על הים[לי].

ואם תשאל, הרי כתוב: "זִימְטָךְ אֲשֶׁר הַכִּית בּוֹ אֶת הַיָּאָר" (שמות יז, ה), ומשה לא הכה אלא את הים, וקרוו הכתוב יאור, אלא זה היאור שהכה אהרן על ידי משה, וחשב הכתוב כאילו הוא עשה.

קדמיין זה כתוב: "זִימְלָא שְׁבָעַת יְמִים אַחֲרֵי הַכּוֹתָה הַיָּאָר" (שם ז, כה), והלא אהרן הכהו, אלא כיון שבא מכה הקדוש ברוך הוא,קרוו הכתוב "הַכּוֹתָה הַיָּאָר", ואחר כך קראו בשם משה.

"ונערתיך הילכת על יד הַיָּאָר", אלו שאר מחנות הבאים מצד זהה.
"וְתִמְפְּתַח וּתְרַא הַיָּאָר", "וְתִרְאֵהוּ", הלא ותרא צריך לומר, מהו ותראהו, והרי אמר רבי שמעון, שאין לך תיבה בתורה, או אותן אהבת בתורה, שאין בה סודות קרים ועלויונים, אלא כך למדנו, שרושם של המלך והמלכה נמצאו בו[לי], הינו הרושם של ואיזו ה"א, מיד "וַיַּתְחַמֵּל עַל יְלִיוּ וְגֹוּ", עד כאן למעלה, מכאן וללהלה למטה[לי].

מלבד זה הכתוב שכותוב: "וְתִחַצֵּב אֶחָתוֹ מַרְחֹק", אחות של מי, אחותו של זה שקרא לכנסת ישראל אחות[לי], כמו שכותוב: "פְּתַחֵי לִי אֶחָתִי רַעֲתִי" (שיר השירים ה, ב) מרוחק, כמו שכותוב: "מַרְחֹק הִנְרָא לִי" (ירמיהו לא, ב)[מ].

זין הזוהר

השם הו"ה ברוך הוא. לה. מעתה מתחיל לדבר מזה העולם הגשמי. לט. פירוש, כיון שמדובר באלו הפסוקים על השתלשלות נשמת משה לא ניחא לו לומר שאחותו הינו צפורה כי היא הייתה אחתו רק מצד הגוףות لكن דורש אחותו רמז על השכינה הקדושה. מ. פירוש, מן עולם החכמה שנקרה אבל שהוא רחוק מלחשיגו נשפע או רישועה למלכות, וכן כאן הייתה מצפה לאור ישועה ממש. לד. פירוש, שכסהה והצפינה נשמטה מפני המקטriegים והשרים הצפים ומשוטטים בעולם הארץ. לה. הינו כחות ואורות של חסד וגבורה. לו. ים על מלכות ויאור רמז על עולם הבינה. מקום המתקה הדינים, והינו ענן הרחיצה של מלכות בימים של בינה להמתיק הדינים שבמלכות. לו. פירוש, שהכירה נשמטה שכאה מן זוג קודשא ברוך הוא ושכינתי ששרשן האותיות ואיזו ה"ה מן

נשמע מכאן, שהצדיקים טרם שבאים לעולם, נודעים הם למעלה אצל הכל, וכל שכן משה, עוד נשמע שנשומות הצדיקים נמשclin למקום עליון כמו שביארנו.

וסתוד הדבר לנו, שיש הוכחה שאב ואם יש לנשמה, כמו שיש אב ואם להגוף זהה העולם, ועוד מוכח שבכל הצדדים בין למעלה בין למטה, מזכר ונקבה הכל בא ונמצא.

והרי ביארנו הסוד שכותוב: "תוציא הארץ נפש חייה" (בראשית א, כד), "הארץ" זו כניסה ישראל, "נפש חייה" זו נפש העליונה של אדם הראשון, כמו שנחטא, בא רבי אבא ונש��ו, אמר בודאי יפה אמרתך, וכך הוא הכל.

אשרי חלקו של משה נביא הנאמן, על כל שאר נביאי העולם.

שמות - יום ה'

זוהר חלק ב' פרשת שמוטות דף יב ע"ב

משה ראה שלא עתיד לצאת ממנו זרע שיאמר שמע ישראל

"וַיֹּפֶן פָּה וְכָה וַיַּרְא כִּי אֵין אִישׁ", ראה באותו חמשים אותן ייחדים ישראל להקדוש ברוך הוא, ואומרים בכל יום שמע ישראל פעמים שיש בהם כ"ה שני פעמים [מא] וזאת לא ראה בו.

טוב מהכל הוא צדיק שנולד מרשות

רבי אבא אמר, "וַיֹּפֶן כְּה", ראה אם יש בו מעשים טובים, "זכה", אם עתיד לצאת ממו בן טוב, מיד "וַיַּרְא כִּי אֵין אִישׁ", ראה ברוח הקודש שאין עתיד לצאת ממו בן טוב, שאמר רבי אבא כמה רשעים יש בעולם של מולדים בנימים טובים יותר מן הצדיקים, וזה הבן הטוב שנולד מן רשות, הוא יותר טוב, להיותו טהור מטהמא, אוור מתוך חשך, חכמה מתוך כסילות, וזה הוא טוב מהכל.

משה ברוח הקודש ראה

"וַיַּרְא כִּי אֵין אִישׁ", "וַיַּרְא", שכותב כאן, הינו שהסתכל ברוח הקודש, ולפיכך נתן עיניו בו והרגנו.

משה הלך אל הבאר כמו שהלך יעקב

והקדוש ברוך הוא היה מסביב הכל שליך אל הבאר ההיא, כמו שהלך יעקב אל הבאר, שכותוב: "וַיַּשֵּׁב עַל הַבָּאָר", ביעקב כתוב: "וַיַּרְא וַיַּגְן בָּאָר" (בראשית כט, ב), במשה כתוב: "וַיַּשֵּׁב בָּאָרֶץ מִדְיָן וַיַּשֵּׁב עַל הַבָּאָר", לפי שימושה וייעקב אף על פי שבמדרגה אחת הין, נתעללה משה בזה יותר ממן[ם].

זיו הוזהר

מא. כי בהפסוק שמע ישראל יש כ"ה אותיות. מב. באר מרמז על מלכות, על הבאר פירוש, גביה

פה הבאר נברא בין השמשות

שאל רבי יוסי לרבי יצחק, באר היה שראה יעקב וראה משה, אם זו הייתה אותה באר שחפרו אברהם ו יצחק, אמר לו לא, אלא בשעה שנברא העולם נבראה באר זו זאת, ובערב שבת בין השמשות נברא פה שלה, וזאת היא הארץ שראו יעקב ומשה.

זוהר חלק ב' פרשת שמות דף יג ע"א

על ידי יעקב לא היו צרכיהם להסיר את האבן

"ולכֵן מִדְנָו שֶׁבַע בְּנוֹת וַתְּבָנָה וַתְּדַלֵּה וְגוּ". אמר רבי יהודה, אם זו היא הארץ אותה הבאר של יעקב, הרי כתוב בו: "וַנִּאֲסַפֵּו שְׁמָה כָּל הַעֲדָרִים וְגַלְלוּ וְגוּ" (בראשית כט,^ג), וכאן בנות יתרכזו לא נצרכו להן, אלא "וַתְּבָנָה וַתְּדַלֵּה", ללא טורח אחר.

אמר רבי חייא, יעקב הסיר את האבן מן הבאר, שהרי כתוב כאשר נאספו שמה כל העדרים, "וְהַשִּׁיבוּ אֶת הָאָבָן", וביעקב לא כתוב, וישב את האבן, שהרי לא נדרש לו זה אחר כך, כי בתחילת המים לא היו עולמים, כיון שבא יעקב, עלו המים לנגדו, ואבן הארץ לא הייתה עוד על פי הארץ, ולפיכך "וַתְּבָנָה וַתְּדַלֵּה".

זוהר חלק ב' פרשת שמות דף יג ע"ב

משה רבנו על הארץ

אמר רבי אלעזר, אשרי חלוקם של הצדיקים, יעקב ברוח מפני עצמו ונודמן לו באր, כיון שהabeeר ראתה אותו, הכירו המים את רבונם(^{מי}) עלו נגדו ושםכו עמו, ושם נזונהה לו בת הזוג, משה ברוח מלפני פרעה ונזמנה לו באר הארץ, והמים ראו אותו והכירו רבונם עulo אליו, ושם נזונהה לו בת הזוג.

מה בין משה ליעקב, יעקב כתוב בו, "וַיְהִי כִּי שָׂרֵךְ יַעֲקֹב אֶת רָחֵל וְגוּ" (בראשית כט, י), "וַיַּגְשֵׁשׁ יַעֲקֹב וַיַּלְכֵל אֶת הָאָבָן וְגוּ", משה מה כתוב בו "וַיִּבְאֹאוּ הַרְעִים וַיִּגְרְשּׁוּם וַיִּקְםּוּ מִשְׁהָה וְגוּ"^(מי), בודאי ידע משה כיון שראה שהמים עלו נגדו כי שם תזדמן לו בת הזוג, ועוד שהרי רוח הקודש לא סרה ממנה לעולם, ובו היה יודע שצפורה תהיה בת הזוג, אמר משה, ודאי יעקב בא לכាបן והמים עלו נגדו, נזדמן לו איש אשר אספו אל ביתו ונתן לו כל מה שנצרך, גם אני כך.

עוד למדנו, שיתרכזו כומר לעובדה זורה היה, כיון שראה שעובודה זורה אין בה ממש, נפרש מעבודתה, ויקם עליו העם ונדוחו, כיון שראו את בנותיו היו מגרשים אותן, שהרי בתחילת הרועים את צאנו, כיון שראה משה ברוח הקודש שעל דבר העובודה זורה עשו כך, מיד "וַיִּקְםּוּ מִשְׁהָה וְיוֹשְׁעֵן וַיַּשְׁקֵל אֶת צָאָנָם", ונעשה משה קנא ליהקוש ברוך הוא בכל.

זיו הזוהר

יותר ממדרגה זו. מג. מי הארץ מרמז על שפע ולכין הוא נקרא רבונם וכן יעקב. מד. נראה לי החסדים שנשفعו למלכות על ידי קדושת משה,

זוהר חלק ב' פרשת שמוטות דף יד ע"א

על ידי מצרי בא משה למדין

"וַתֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה צְדָקָתְךָ מֵעַד הַרְ�עִים", רבי חייא אמר, הרוי ביארו החברים, שננצנצה בהן רוח הקודש, ואמרו ולא ידעו מה שאמרו, משל אדם שהיה יושב במדבר, והיו ימים שלא אכל בשר, يوم אחד בא דוב לטורף כבש אחד, ברוח הכבש והדוב רדף אחריו, עד שהגיעו אצל האיש ההוא למדין, ראה האיש את הכבש החזיק בו ושהתו, ואכל הבשר[מה].

זוהר חלק א' פרשת וירא דף קכ ע"ב

מרמו על היהוד

"וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֲתָּה נָאָתָּם וַיַּזְפֵּר אֲלֹהִים אֲתָּה בְּרִיתְךָ וְגֹויֶךָ", זו השכינה, "את אֲבָרָהָם", לאברהם צריך לומר, אלא "את אֲבָרָהָם", היינו התהברות והוזדנות שלה בהאבות[מי], "את אֲבָרָהָם", זה מערבית דרוםית, "את יצחק", זה צפונית מערבית, "וְאת יעקב", זה זיוג אחד, כלל אחד, זיוג שלם כראוי.

זוהר חלק א' פרשת וירא דף קנט ע"ב

עימו אנכי בצרה

"וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ הָאָלֹהִים בְּלֹבֶת אֲשֶׁר מִתְּזַקֵּן הַסְּנָה". מה הטעם של סנה, אמר רבי חייא, משל מלך שמת בנו, מה עשו כופה את מותו בשבייל אבלות בנו, ואיןו מתקין מטהתו, אלא שנוטל קוצים ודרדרים ומונחים תחת מטהתו ושוכב עליה, כך הקדוש ברוך הוא כיוון שגלו ישראל ונחרב המקדש, נטל קוצים ודרדרים והניחם תחתיו, זה שכותוב: "וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ הָאָלֹהִים בְּלֹבֶת אֲשֶׁר מִתְּזַקֵּן הַסְּנָה", לפי שישראלי היו בגלות.

זוהר חלק ד' פרשת בלק דף קפז ע"ב

הפרש בין אברהם למשה

"וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ מֹשֶׁה מִשְׁהָ וַיֹּאמֶר הָנָנִי". אמר הילד החכם, מפני מה כתוב: "משה מֹשֶׁה", בלי הפסיק טעם, מדובר לא, כמו שכותוב: "אֲבָרָהָם אֲבָרָהָם" (בראשית כב, יא), שיש טעם מפסיק באמצע, אלא לפי שאברהם עתה נשתלם, מה שלא היה מקודם לזה, לפי שזמן

זיו הזוהר

הכבש לאיש שבמדבר, כן האיש מצרי גרם שיברחה משה אל צפורה. מ"ג. התהברות השכינה באבן הינו בהסתירות חסד גבורה תפארת, וידוע שהשכינה שרויה במדבר, ודורם הינו ימין חסד, צפון הינו גבורה شمال, ועיקר הזיוג הוא את יעקב מدت התפארת, ובזה יובן כל המאמר. בכח גדול ובטה בלי שום ספק. מה. פירוש, הנמשל הוא שהדוב הינו האיש מצרי שהרגנו משה, והכבש שברחה מאימת הדוב הינו משה שברחה מאימת הריגתו לאיש מצרי, והאדם הרעב היושב במדבר ומצפה לאכילתبشر הינו צפורה שהיתה מצפה להנשא לאיש, וכמו שהדוב גרם שתברחה

ההוא היה מקבל עליו הברית מילה, ומה שהיה נעלם ממנו עד עתה, נתגלה לו לבסוף, לפיכך יש הפרש בין אברהם לשבטoso לאברהם שבתחלתה, אבל משה מיד שנולד אוור המαιיר היה עמו, שכתוב: "וַתֵּרֶא אֹתוֹ בִּ טוֹב הָוָא", וכ כתוב: "וַיַּעֲרֹא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר בִּ טוֹב" (בראשית א, ד), שימושה נתקשר מיד במדרגה שלו, לפיכך כתוב: "מֹשֶׁה מֹשֶׁה", בלי טעם מפסיק.

זוהר חלק ד' פרשת חקת דף קפ ע"א

ה' אמר למשה להתפרק מਆתו ולהתאחד אל השכינה

"וַיֹּאמֶר אֶל תְּקַרֵב הַלֵּם שֶׁל גַּעֲלִיק מַעַל רְגַלִּיק וְגוּ", אמר רבי אלעזר, מה עניין הנעל כאן, אלא נתבאר, שפקד לו על אודות אשתו להתפרק ממנה, ולהזדווג בבחינת אשה אחרת, של אור העליון הקדוש, והינו השכינה, העביר אותו מעולם זהה, והקדים אותו בעולם אחר.

ועל כן, כל מה שהמת נתן לאדם בחלום הוא טוב, לוקח בגדיו מן ביתו, הוא רע, כגון שלוקח מנעליו, מה הטעם, לפי שהעביר רגליו שהן יסוד האדם מזה העולם, ואספן לעולם אחר, מקום שמיתה שורה בו, שכתוב: "מָה יִפּוּ פָעָמִיךְ בְּנָעָלִים בַּת נְדִיבָ" (שיר השירים ז, ב), וסוד הדבר ידוע בין החברים.

זוהר חלק ב' פרשת פקודי דף רכב ע"א

משה נתמנה שיווכל לבטל גוזרות

רבי חזקיה אמר, "של גַּעֲלִיק מַעַל רְגַלִּיק", זה הכתוב נתבאר, שהפרישו הקדוש ברוך הוא מאשתו, בשביל להתדק בחשכינה, שכתוב: "בִּי הַמִּקְומֵן אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עַלְיוֹן אֲדָמָת קָדְשָׁךְ" זו' השכינה, דבקות קדושה נדקה משה בשעה ההיא למעלה, שאז קשר לו הקדוש ברוך הוא בהחיבכות של מעלה, וננתמנה להיות ממונה גדול על הבית, הוא גור והקדוש ברוך הוא עשה, שכתוב: "וַיַּפְצַח הָאֲדָמָה אֶת פִּיהָ וְגוּ" (במדבר טז, ל), וכ כתוב: "וַיָּהִי בְּכָלְתוֹ לְדִבָּר וְגוּ וַתִּבְקֻעַּ הָאֲדָמָה" (שם פסוק לא), וכ כתוב: "קִמְמָה הַ" (במדבר י, ל), "שְׂפַתָּה הַ".

שמות - ים ר'

זוהר חלק ד' פרשת בהעלותך דף קמץ ע"א

יהושע לא פירש מ Ashton

וביהו שפנוי כפני הלבנה, כתוב: "שֶׁל גַּעֲלָק וְגֹו" (הושע ה, ט), כי לא נפרש מ Ashton אלא בזמנים ידועים, שהרי לא נזדונה עמו השכינה כל כך, ולא נראה לו, שכותב: "וַיַּפְלֵל יְהוֹשֻׁעַ אֶל פָּנָיו אֶרְאָחָה" (שם בפרק יד).

אשרי חלקו של משה. שרבונו חפץ בכם על כל שאר בני העולם.

זוהר חלק ה' פרשת האזינו דף רצח ע"א
ישראל בימה עם ישראל בגולות

וְאֶרְדָּה לְחַצֵּילוֹ מִידָּמָצְרָים, "זָאֶרְדָּה", אֶרְדָּה צָרִיךְ לְוֹמֶר, אֲלֹא "זָאֶרְדָּה", בְּתִחְלָה, אִימְתֵּי כִּאֵשֶׁר יַרְדֵּן לְמִצְרָים, וְלִמְהָה, "לְחַצֵּילוֹ מִידָּמָצְרָים", כִּי לוֹא שָׁהִיה בִּינֵיכֶם, לֹא יִכְלֹו לְסֻבּוֹל הַגְּלוֹת. כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "עַמּוֹ אֱנֹבֵי בָּארָה אֲחַלְזָהוּ וְאֲבַדְבָּהוּ".

ז' פרשנ' אחריו מוח דף סה ע"ג

הפסוק מרמז על מידת חכמה ובינה שהולידו את זונו

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה אֲהֵה אֲשֶׁר אֲהֵה וְגוּ', אמר רבי שמעון, בוא וראה, איך ירד מדרגה למדרגה, להודיע סוד שם הקדוש למשה[מ], בתחלה "אהיה", זהו כלל הכל, סתום שלא נתגלה כלל, וסימן: **"וְאֵת הַזָּמָן אָמְנוּ וְגוּ"** (משלי ח, ל), וכתוב: **"לَا יְדֻעַ אָנוֹשׁ עֲרָבָה וְגוּ"** (איוב כח, ז) [מפניהם]

אחר כך הוציא סוד ההתחלה העליונה, ראשית הכל [מט], והנהר ההוא, אם העליונה נתעבירה, והוכנה להוליד [נ], ואמר "אשר אהיה". מוכנת להוליד ולתkon הכל.

זיו הוזנר

חפיסה בהיה. מט. זו ספירת חכמה הנקרהת אבא, וונרמות בתיבת אש"ר, אותיות רא"ש, המורה על ראשית הכל. ג. זו ספירת בינה שמקורה השם אהיה, וכשהיא בבחינת עי'bor עם הז' ספירות התחרותות נקרהת אש"ר אה"ה, שאו חכמה ובינה אבא ואימה תרין רעין שלא אתרפושן, וכשהיא בזמן הלידה והתגלות ממנה הז' ספירות התחרותות אז היא ונפרדת מזו אבא ולא נזכר אצל אש"ר רק בשם סוף אספ"ג. מט. זו ספירת חכם דלמי מחשבה זו. רוא דשם קדישא הינו סוד העשר ספירות, ובזה יובן הג' פסוקים בג' אמירות שהשיב השם יתברך למשה על שאלתו מה שמו, אמירה א', "ז' אמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה", אמירה ב', "ז' אמר פה תאמר לבני ישעאל אהיה שלחנני אליכם", אמירה ג', "כח תאמר אל בני ישעאל הויה אלהי אבותיכם אלהי אברהם וגורי", בכל אמירה נרמז

אחר כך התחילה להוליד, ולא כתיב אשר, אלא "אַתְּ הָיָה", ככלומר עתה יצא להתגלות ויתוקן הכלונאי.

לאחר שיצא ונתגלה הכלל, ונתקנן כל אחד ואחד במקומו, הניח הכלל, ואמר "פֶּה תֹאמֶר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הוּא יְהָיָה אֱלֹהֵיכֶם וְגוּ", והוא הפרט, וזהו הקיום[נבי].

ובשעה ההיא הבין משה סוד שם הקדוש, נסתור ונגלה, והשיג מה שלא השיגו שאר בני העולם, אשרי חלקו.

רעיה מהימנה

זוהר פרשת כי תצא דף רעה ע"ב

על ידי קיומ המצוות יש לישראל חלק בשמו הקדוש

"זה שמי לעלם זהה זכרי לדוד דר", "זה שמי" יה, "זה זכרי" ו"ה, שמי עם יה שס"ה, זכריו עם ו"ה רמ"ח, והכל תר"ג, היינו תר"ג מצות שנתנו לבנים הקדושים, להיות להם חלק בשמו, זה שכותוב: "כִּי חָלַק ה' עַמּוֹ" (דברים לב, ט).

זוהר חלק אי פרשת יצא דף קנט ע"ב

לאחר שקיבלה השכינה מהוזא כה הגולה אמרה פקד פקדתי

"פֶקְדָּתִי אֶתְכֶם וְגוּ". אמר רבי חייא, בוא וראה כתוב: "פֶקְדָּתִי אֶתְכֶם", היתכן "פֶקְדָּתִי", והרי פקידה שיק בהקדושה בחינת נקבה[נבי], ואז היא בגלות הייתה, ואיך אמרה "פֶקְדָּתִי", מי שאינו עומד ברשותו מה יכול לפקד ומה יכול לעשות.

אלא פקד מלמעלה פקדתי מלמטה[נבי], מפני מה, לפי שהיא כבר היתה עליה זכירה, שכותוב: "זִוְּפֶר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתְךָ", וכיון שכותוב: "זִוְּפֶר" הרוי זכירה כבר נתמנה עליה, ולפיכך אמרה אחר כך "פֶקְדָּתִי", שהרי סימן הגולה החזקה מקודם לה.

זוהר חלק אי פרשת לך דף צג ע"ב

מלאך גבריאל רצה להרג את משה על שלא מל בנו

"זֶה בְּדַרְךָ בְּמַלְוֹן וַיַּפְגַּשׁ הָאָדָם הַמִּתְוֹ", "זִוְּבַקְשׁ הַמִּתְוֹ", למי למשה, אמר לו הקדוש ברוך הוא הרוי אתה הולך להוציא את ישראל ממצרים, ולהכנייע מלך ושלטון גדול,

זיו הזוהר

הז' ספירות התתונות נכלין בהבינה בבחינת עיבור יצאו אחר כך להתגלות בפרטיות בבחינת נא. פירוש, מן ספירת בינה שנקרהת אםיא יוצאי לידי, והן הם קיומ העולם שבשביל זה נקרוין ז' התגלות בפרטיות הז' ספירות התתונות של ז' ימי הבנין שנקרואות בדרך כלל בהשם הויה ברוך ג'. פירוש, שאמרה ג' שנוצר בה השם הויה ברוך הוא זה רמז על הפרט, כי מה שבתחלה היו נד. פירוש, שניתן לה מלעילה זה הכה של פקד על

ואתה נשכח ממק' הברית, כי בך לא נימול, מיד "וַיַּבְקֹשׁ הַמִּתְהוֹ", למדנו שירד גבריאל בשלהבת אש לשורפו, ונرمז נחש שرف אחד לבלוע את משה בקרבו, מפני מה נחש, שאמר לו הקדוש ברוך הוא אתה הולך להרוג נחש גדול וחזק, ובכן לא נימול, מיד נרמז לנחש אחד שייהרג אותו, עד שראתה צפורה ומלה את בנה וניצל, זה שכותוב: "וַיַּתְהַצֵּב צִפְרָה צָרֶ", מהו "צָרֶ" אלא זו רפואה, ומהו הרפואה, זו שכותוב: "וַיִּכְרֹת אֶת עֲרָלָת בָּנָה", שניצן בה רוח הקודש^[1].

זוהר חלק א' פרשת מקץ דף קצה ע"א

פרעה לא הכיר את שם הווי

וזהו שכתו: "זִיכְרֵה אֶת לֵב פְּרֻעָה", שהשם הזה מחזק את לבו והקשה אותו, ועל כן לא הודיע לו משה ענין שם אחר, אלא השם הוי' בלבד, וזה נחטאair.

זוהר פרשת שמוט זר יט ע"א

ענין לידת משה רבנו

"וַיָּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לוֹ וַיַּקְחֵת בַּת לוֹ", אמר רבי יוסי, תאנא, באותו שעה שנולד לוי, נטלו הקדוש ברוך הוא, ובחורו מכל הארץ, והושיבו בארץ, והוליד לכהת, וקחת הוליד לעמרם, והוא הוליד לאהרן ומרמים, פירש מאשתו, והחזרה, באותו שעה היו המשוררים של מעלה עומדים ומשוררים, גער בהם הקדוש ברוך הוא ונשתחך השיר[נין], עד שנטה קו ימינו ונושיט לעמרם.

מה טעם נקראו עמרם, שיצא ממנו עם רם על כל רמים, ולא נזכר שמו כאן, מה טעם לא נזכר שמו, רבי יהודה אמר בשם רבי אבהו, מפני שבצנעה הלק, ובצנעה חזר לאשתו כדי שלא יכירו בו, וזה כתובו: "וילך איש", ולא נאמר וילך עמרם בפרהסיא. "ויקח את בת לוין", אף היא ראוועא חורה, ולא נזכר שם

רבי אמר, **"וַיָּלֶךְ אִישׁ"** זה גבריאל, דכתיב: **"וַיָּהִיא גָּבֹרְיאֵל"** (דניאל ט, כא), שהלך הוא והזירה לעמram. רבי יהודה אמר, עמרם ממש היה, ולא נזכר שמו, מפני שהליכה זו לא הייתה ממנה להזיר לאשתו, אלא מלמעלה.

ז'ו ה'זורה

ידי הזקירה שמתחללה. נא. להבין שהAMILA תהייה רפואה להצלחה, ואפשר שהשם צפורה מורה כך, כי צפורה ה' צירוף צו"ר פ"ה, צור הינו רפואה, ופה בגימטריה מילה. נו. בשיביל צרת ישראל בהגלוות.

עمرם לפि שנתדק בשבינה זכה להולד את משה

רבי יצחק אמר, באחרון ומרים לא נאמר זיגוג אבותם בתורה, ובמשה כתוב: "וַיִּקְחֶת אֶת בַּת לֹוי", להורות שhabrina נקראת על שם לוי, ולא היה עמרם ראוי להולד למשה, עד שנטל חלק בשכינה והולד למשה, וזה שכותוב: "וַיִּקְחֶת אֶת בַּת לֹוי", ולפיכך כתוב: "וַתָּרָא אֹתוֹ בַּי טוֹב הֵוא".

משה זכה ל科尔 גדול ועمرם לבת קול

רבי אלעזר אמר, זכה עמרם שיצא ממנה בן זוכה ל科尔 גדול, דכתיב: "וְהִיא לְהִיא יַעֲנֶנוּ בְּקוֹל" (שמות יט, יט) ועמרם זכה לבת קול, דכתיב: "וַיִּקְחֶת אֶת בַּת לֹוי", כלומר בת קול, ולפיכך כתוב: "וַיַּלְקֹד", כלומר שההלך למדרגה זו.

ה' ייחד שמו על משה

הanagan, כשנולד משה ייחד הקדוש ברוך הוא שמו עליון, דכתיב: "וַתָּרָא אֹתוֹ בַּי טוֹב הֵוא", וכותוב: "טוֹב ה' לְפָלֵל" (תהלים קמה, ט), וכותוב: "טָעַמְוּ וּרְאוּ בַּי טוֹב ה'" (שם לד, ט).

כשר מצרים נפל שמע ה' את זעקה ישראל

"וַיָּהִי בִּימִינֵם הָרַבִּים הַהֵם". רבי יהושע דסכנין אמר, "וַיָּהִי בִּימִינֵם הָרַבִּים הַהֵם", סוף גלותם היה, שהיו ישראל משועבדים בכל עבדה, "בִּימִינֵם הָרַבִּים הַהֵם", שהיו רבים לישראל במצרים, וכיון שנשחטלים קץ גלותם, מה כתוב: "וַיִּמְתַּחַלֵּךְ מֶצְרִים", מה טעם שהוריד לשר מצרים ממעלו וונפל מגאותו, וכיון שנפל מלך מצרים שהוא השר שלהם, זכר הקדוש ברוך הוא לישראל ושמע תפלתם.

אמר רבי יהודה, בוא וראה שכך הוא, שכל זמן שהשר שלהם נתנה לו שרה על ישראל, לא נשמע צעקתם של ישראל, כיון שנפל השר שלהם, כתיב: "וַיִּמְתַּחַלֵּךְ מֶצְרִים", ומיד "וַיָּגַן הַבָּנִים יִשְׂרָאֵל מִן הַעֲבָדָה וַיַּעֲקֹב וַתַּעֲלֵל שָׁוֹעַתָּם אֶל הָאֱלֹהִים", שעד אותה שעה לא נענו בצעקתם.

הוירדו את השר מגודלותו אבל עוד נשאר שר

אבל יש להבין, הרי כתוב: "וַיָּגַן מֶצְרִים נִסְעָ אֶתְרִיהם" (שמות יד, י), ואמר רבי יוסי זה שר של מצרים הוא, ואיך נאמר "וַיִּמְתַּחַלֵּךְ מֶצְרִים", זה שר של מצרים, אמר רבי יצחק, האי מלה קא מסיע לההוא דלעילא, כתוב כאן: "וַיִּמְתַּחַלֵּךְ מֶצְרִים", וכותוב שם: "וַיָּגַן מֶצְרִים נִסְעָ אֶתְרִיהם", מלמד שאז לא היה מלך, שהוירדו מגודלותו, ולפיכך כתוב: "וַיָּגַן מֶצְרִים", ולא כתוב מלך מצרים, ומה שכותוב: "וַיִּמְתַּחַלֵּךְ מֶצְרִים", כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך".

מלאכי מעלהナンחן על שעבוד ישראל

"וַיֹּאמֶר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִن הַעֲבָדָה", ויתאנחו לא כתוב אלא "וַיֹּאמֶר[ו]" [נו], ככלمرナンחן למטה כיון שאנכח הייתה בשbillim למעלה, רב ברכיה אמר, בני ישראל מלמעלה היו, וממי הם בני ישראל מלמעלה, אולם שנקראים בני עבודה, ככלמר אולם שהם מן העבודה של מעלה, "וַיִּתְعַל שׁוֹעַתָם אֶל הָאֱלֹהִים", שעד אותה שעה לא עלה שועתם לפניו.

בעניין צעקה

"וַיֹּזְעַקְוּ", אמר רבי יצחק, שלשה ענינים יש כאן, אנכח, שועה, צעקה, וכל אחד יפורש בטעם אחר, אנכח, שכתווב: "וַיֹּאמֶר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", צעקה, שכתווב: "וַיֹּצְעַקְוּ", [הינו כמו ויזעקו] שועה, שכתווב: "וַיִּתְعַל שׁוֹעַתָם", וכל אחד בלבד יפורש בטעם אחר, וכולן עשו ישראל, רב יהודה אמר, צעקה ושועה עברו, אנכח לא עבד, כך נשמע ממדכתי: "וַיֹּאמֶר", מלמעלה הייתה האנכח בשbillim.

צעקה ושועה מה הפרש בינהן, אמר רבי יצחק, אין לך שועה אלא בתפללה, שנאמר: "שְׁמֻעה תְּפִלְתִּי ה' וְשֹׁעַתִּי הָאָזִינָה" (תהלים לט, יג), צעקה, שצועק ואין אומר כלום, אמר רב יהודה, הילכך גдолה צעקה מכולן, לצעקה היא לבב, זהו שכתווב: "צַעַק לְבָם אֶל ה'" (איכה ב, יח), וזו קרובה להקדוש ברוך הוא יותר מתפללה ואנכח, שכתווב: "כִּי אִם צַעַק צַעַק אֶל שְׁמֹעַ אֲשֶׁר צַעַקְתָּו" (שמות כב, כב).

וגדולה צעקה שקורעת גור דין של אדם מכל ימיו.

רב יצחק אמר, גдолה צעקה שמושלת על מدت הדין מלמעלה, רב יוסף אמר, גдолה צעקה שמושלת בעולם הזה ובעולם הבא, ובשביל צעקה היא נוחל האדם העוז והעולם הבא, שכתווב: "וַיִּצְעַקְוּ אֶל ה' בְּצַדְקָתָם מִפְצָקֹתֵיכֶם יָצִילֵם" (תהלים קז, א).

זוהר חלק ב' פרשת שמוטות דף כ ע"ב

משה רעה מהימנא

"וְמִשְׁהָ הִיא רָעָה אֶת צָאן יְהֹוָה", אמר רבי יוסי, תדע לך שככל זמן שהרועה חכם לנحال את צאנו, הוא מוכן לקבל על מלכות שמים, ואם הרועה שוטה, עליו נקרא: "תקונה לכיסיל ממנה" (משל יכו, יב), אמר רב יהודה, משה חכם היה והיה בקי' לנוהג את צאנו, והוא ראה מדוד, שנאמר: "וְהַבָּה רָעָה בְּצָאן" (ש"א טז, יא), ללמדך שדוד חכם גדול היה, והיה רועה

זיו הזוהר

שלמעלה, ורב ברכיה מפרש שנאנחו למעלה נשות השבטים והמלאכים על ידי אנכח ישראל שלמטה. נראה לי לפרש שהיה צריך לומר ויאנחו בש"א תחת הי"ד, ולא בצר"ה, כי הנקודה ציר"ה תחת הי"ד מורה על בנין נפעל על ידי אחר, לכן מפרש בזה שני פירושים, שנאנחו למטה על ידי האנכח

צאנו כדין וכשרה, לפיכך עשהו הקדוש ברוך הוא מלך על כל ישראל, ולמה צאן ולא בקר, אמר רבי יהודה, ישראל נקראים צאן, שנאמר: "וְאַתֶּן צָאן מֶרְעֵיתִי אֲדָם אֲפָת'" (יחזקאל לד, לא), וככתוב: "בְּצָאן קָדְשִׁים בְּצָאן יְרוֹשָׁלָם" (שם לו, לח).

מה הצאן כשןקרים על המזבח זוכה לשbillim לחי העולם הבא, כך המנהיג לישראל כדין וכשרה זוכה לחי העולם הבא, ועוד הרועה את הצאן, כשהצאן يولדות נוטל הרועה אותם טלאים בחיקו כדי שלא ילו ויגעו, ומוליכם אחרי אמותם ומרחם עליהם, כך המנהיג לישראל צריך להנחים ברחמים ולא באכזריות, וכן אמר משה "בַּיְמֵם אֲלֵינוּ שֶׁאָהוּ בְּחִיקָּתְּנוּ" (במדבר יא, יב), מה הרועה את הצאן כשהוא רועה טוב מציל את הצאן מן הזאבים ומונָגוּ" (במדבר יא, יב), מה המנהיג לישראל אם הוא טוב מצילן מן האומות עבדי כוכבים ומזלות, ומדין הארויות, כך המנהיג בישראל לטה ומדין של מעלה, ומדריכן לחי העולם הבא.

וכך משה רועה נאמן היה, וראה הקדוש ברוך הוא שכדי הוא לדעתות את ישראל, באותו הדרך ממש שהיה רועה את הצאן, לכבים כמי הרاوي להם, ולנקבות כמי הרاوي להן[ני], ולפיכך כתוב: "יִמְשֶׁה הָיָה רֹעֶה אֶת צָאן יִתְרֹא חֲתָנוּ", ולא שלו, דאמר רבי יוסי, וכי מי שנתן את צפורה בחתו למשה, לא נתן לו צאן ובקר, והלא יתרו עשיר היה, אלא משה לא היה רועה את צאנו, כדי שלא יאמרו בשビル שהיה צאנו עמו היה רועה אותן בתוב, ולכן כתוב: "אֶת צָאן יִתְרֹא חֲתָנוּ" ולא את שלו, "כְּהֵן מִדְּנֵן", אמר רבי תנחים אף על פי שהיא עובדת כוכבים ומזלות, בשビル שעשה עמו חסד היה רועה צאנו כדין וכשרה, במרעה טוב שמן ודשן.

שמוט - יום שבת

זוהר חלק ב' פרשת שמוט דף כא ע"א

משה הרחיק את הツאן מהר סיני

"וַיָּנַג אֶת הַצָּאן אַחֲר הַמִּדְבָּר", אמר רבי יוסי, משה מיום שנולד לא זהה ממנו רוח הקודש, ראה ברוח הקודש שאותו מדבר הוא קדוש, ומוכן לקבל על מלכות שמיים עליו, מה עשה, הנהיג את הツאן **"אַחֲר הַמִּדְבָּר"**, רבי יצחק אמר, **"אַחֲר הַמִּדְבָּר"** דוקא ולא במדבר, שלא רצה شيئاו בתוכו, אלא הרחיקם אחר המדבר, **"וַיָּבֹא אֶל הַר הָאֱלֹהִים תְּרֵבָה"**, הוא לבדו בלי צאן.

משה נפגש עם הר סיני בשעת מנהה

אמר רבי יהודה, זה האבן המשוכן ברזל, כאשר מחת קרוב אצליו מدلג עליו, כך משה והר סיני כשנרווא זה עם זה דلغ עליו, והוא שכותוב **"וַיָּבֹא אֶל הַר הָאֱלֹהִים תְּרֵבָה"**, אמר רביABA, מוכנים היו מששת ימי בראשית זה עם זה, ואותו היום נתרגש ההר למול משה, וכיון שראשו שנכנס לתוכו ודלג בו, עמד ההר, מלמד ששמהיים היו זה עם זה.

אמר רבי ינא, יודע היה משה שאותו הר, הוא הר האלים, שכותוב: **"וַיָּבֹא אֶל הַר הָאֱלֹהִים"**, דתנן מה ראה משה באותו הר, ראה עופות שהיו פורחים ופורשים כנפייהם ולא היו נכנסים בו, רבי יצחק אמר, ראה עופות פורחים וטסים ממש ונופלים לרגליו של משה, מיד הרגיש בעניין, והעמיד את הツאן **"אַחֲר הַמִּדְבָּר"**, והוא נכנס לבדו.

"וַיָּרָא מֶלֶךְ ה' אֵלָיו בְּלֵבֶת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסְּנֶה וְגוּ", אמר רבי חנוך, שעת המנחה הייתה שמדת הדין שולחת בו.

זוהר חלק ב' פרשת שמוט דף כא ע"ב

הסנה מרמזו על מידת הדין ורוחמים של ה'

רבי יוסי אמר, הכל נשתרש בשורש אחד, כתוב: **"וַיָּבֹא אֶל הַר הָאֱלֹהִים תְּרֵבָה"**, וכ כתוב: **"וַיָּרָא מֶלֶךְ ה' אֵלָיו בְּלֵבֶת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסְּנֶה"**, מתוך שהם עתדים להיות כסנה, ככהDice כתוב: **"קֹצִים בְּסֻוחִים בְּאֵשׁ יִצְחָו"** (ישעהו לג. יב.).

אמר רבי יהודה, מכאן למדנו רחמנותו של מקום על הרשעים, שכותוב: "וַיְהִינֶּה הַסְּנָה בֵּעֵר", לעשות דין ברשעים, "וַיְהִינֶּה אִינְנוּ אֲפָלִי", אין בהם כליה, "בֵּעֵר בָּאֵשׁ" זה רמז לאט של גיהנם אבל הסנה איננו אוכל, להיות בהם כליה.

למשה לא הזיקה האש

דבר אחר, "וַיַּרְא מֶלֶךְ הָאֱלֹהִים בְּלֵבֶת אֵשׁ", מה טעם למשה "בלבאת אש", ולשאר נביאים לא, אמר רבי יהודה, אין משה כשאר נביאים, דתנן מי שמתקרב לאש בו נשраф, ומשה התקרב לאש ולא נשраф, דכתיב: "וּמְשָׁה נִגְשָׁא לְהֻרְפֵּל אֲשֶׁר שֵׁם הָאֱלֹהִים" (שמות כ, יז), וכתייב: "וַיַּרְא מֶלֶךְ הָאֱלֹהִים בְּלֵבֶת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסְּנָה".

משה היה במדרגה גבוהה

רביABA אמר, זה של משה יש להסתכל בו בחכמה עליונה, על מה כתוב: "כִּי מִן הַמִּפְּרִים מִשְׁיְתָהוּ", כי מי שנתmeshך מן מים איננו מתירא מאש, דתניא אמר רבי יהודה, מן המקומות שנשנתלשל משה לא נשתלשל בן אדם אחר, אמר רבי יוחנן, בעשר מדרגות נאהו, שכותוב: "בְּכָל בֵּיתִי נָאֹמֵן הוּא" (במדבר יב, ז), ולא כתוב נאמן ביתוי, אשרי חילקו של אדם שרבותנו מעיד עליו כך.

זוהר חלק ב' פרשת שמוט דף כב ע"א

משה הבין בהסנה שישראל לא יוכל לעבודה הקשה

ועוד אמר רבי יוחנן אמר רבי יצחק, משה היה מהרהר ואומר שמא חס ושלום יכול ישראלי לעבודה קשה הזאת, וזה שכותוב: "וַיַּרְא בְּסִבְלָתָם", לפיכך "וַיַּרְא מֶלֶךְ הָאֱלֹהִים בְּלֵבֶת אש וגוו", "וַיַּרְא וַיְהִינֶּה הַסְּנָה בֵּעֵר בָּאֵשׁ וְגֹוו", כלומר משועבדים הם בעבודה קשה, אבל "וַיְהִינֶּה אִינְנוּ אֲפָלִי", זכאים הם ישראל שהקדוש ברוך הוא הבדיל אותם מכל העמים, וקרו אותם בניים, כמו שכותוב: "בְּנִים אַתֶּם לְהָאֱלֹהִים" (דברים יד, א), "בְּרוּךְ הָלֶעָם פְּאַמְנוּ וְאַמְנוּ".

בגלל כבודן של בתיה בת פרעה שגדלה למשה, ויכובד אשת עמרם שילדתה את משה, נזכיר כאן ההיכלות אשר בגין עדן עברו נשים צדקניות.

זוהר חלק ד' פרשת שלח דף קסז ע"א

רבי שמעון שאל לראש הישיבה ואמר לו, דבר אחד אבקש לדעת, אם תוכל להודיע לי, נשים בעולם ההוא אם זוכות לעלות למעלה, או איך הן שם.

אמר לו, שמע רבי, שמע רבי, בזה יש לנו סוד גדול, לפי שאין לגנות הנסתירות אשר שם, אבל אקח רשות ואומר לך.

לאחר שליח רשות אמר לו ראש הישיבה, על שאלה זו הראו לי מה שלא ידעת מוקודם להזה, שמע רבבי, ששה היכלות הראו לי בכמה תענוגים ועדונים, במקום שהפרוכה פורסם בהגן, שהרי מהפרוכת הוא והלאה אין הזכרים נוכנים כלל.

בhhיכל אחד יש בתיה בת פרעה, וכמה רבבות ואלפי נשים זוכות להיות עמה, וכל אחת אחת מהן, מקומות של מאורות وعدונים בעלי דוחק כל יש לה, ג' פעמים בכל יום כרוצי מכריזם, הרי הצורה של משה נביא הנאמן באה, ובתיה יצאת למקום וילון אחד שיש לה, והיא רואה הצורה של משה ומשתחווית לפניו, ואומרת, אשרי חלקי שגדלי מארח זהה, וזה הוא התענוג שלה יותר מהכל.

חוורת אצל הנשים, וועוסקות במצבות התורה, כולם הן באותו הצורות שהיו בזה העולם, במלבושים אוור כמלבושים אוור של הזכרים, מלבד שאין מאירים כך, ומצבות התורה שלא זכו לקיים אותן באותו העולם, הן עוסקות בהן ובטעמיהן בעולם ההוא, וכל אותן הנשים היושבות עם בתיה בת פרעה, נקראות נשים שאנוות, שלא נצטערו בצער של גיהנם כלל. **בhhיכל** אחר יש סרוח בת אשר, וכמה נשים רבבות ואלפים עמה, ג' פעמים ביום מכריזים לפניה, הרי הצורה של יוסף הצדיק באה, והיא משמחת ויוצאת אצל וילון אחד שיש לה, והיא רואה האור של צורת יוסף, ומשמחת ומשתחווית לפניו, ואומרת אשרי זה היום שנתעורהתי לבשר בשורתך אל זקני.

אחר כך חוזרת אצל הנשים, וועוסקות בתשבחות של רבון העולמים ולהודות את她们, וכמה מקומות ושמחות יש לכל אחת ואחת, ולאחר כך חוזרות לעסוק במצבות התורה ובטעמיהן.

בhhיכל אחר יש יוכבד אמו של משה נביא הנאמן, וכמה אלפיים ורבבות עמה, בהיכל הזה אין מכריזים כלל, אלא ג' פעמים בכל יום ויום, מהללת ומשבחת לרובן העולמים, היא וכל אותן הנשים אשר עמה, ושירות הים מזמורות בכל יום, והיא בלבד אומרת מהפסוק **"וַתִּתְקַה מִרְמִים נָבִיא אֲחֹת אֶחָר אֶת הַתְּפִיךְ בֵּין הַגּוֹן"** (שמות טו, כ), וכל הצדיקים אשר בנן עדן, שומעים נעימת הקול שלה, וכמה מלאכים קדושים מהללים ומשבחים עמה לשם הקדוש.

בhhיכל אחר יש דברה כמו כן, וכל שאר נשים עמה, מהללות ומוזמות באותו השירה שהיא אמרה בזה העולם, שמע רבבי שמע רבבי, מי זוכה לראוות השמחה של הצדיקים והצדיקנות, שעושם לפני הקדוש ברוך הוא.

לפני ולפנים של אותן היכלות, יש ד' היכלות נסתרים של האמהות הקדושות, שאינן נמסרים להתגלות, ואין מי שיוכל לראותם.

כל היום הנשים בלבדן כמו שאמרתי לך, וכן גם הזכרים, ובכל לילה נכללים כולם ביחד, לפי שזמן הזיווג הוא בחצות הלילה, בין בעולם הזה, בין בעולם ההוא, זיווג שביעולם הוא הינו התחברות נשמה בנשמה, אור עם אור, זיווג שביעולם הזה הוא גוף בגוף, והכל כראוי להיות, מין אחר מינו, הזיווג הולך אחר זיווג הדומה לו, גוף אחר גוף, והזיווג של עולם הוא אור אחר אור.

ההיכלות של ארבע האמהות נקראים היכלות של בנות בותחות, ולא זכתי לראותם, אשר החקם של הצדיקים זרים ונקבות ההולכים בדרך הישר בעולם זהה, וזכרים לכל התענוגים של עולם ההוא.

שמע רבי שמע רבי, אלמלא בן יוחאי אתה, לא נמסר לך זאת, מהזיווג של עולם ההוא נעשה פירות, יותר מהפירות שנעשה בזה העולם מהזיווג שלהם, מהזיווג של עולם ההוא בתשוקתם יחד, כאשר מתחברות הנשומות זו עם זו, עושין פירות, ויוצאים אורות מהן ונעשים נרות, והן נשומות לגדים שמתגירים, וכל אותן הנשומות נכנסין להיכל אחד.

וכאשר מתגיר גר אחד, פורחת מהיכל ההוא ונשמה, ונכנסת תחח כנפי השכינה ומונשחת לה, לפי שהוא פרי הצדיקים, ושולחת לה לתוך גר ההוא ושורה בו, ומזמן ההוא נקרא גר צדק, וזהו הסוד שכותוב: "פרי צדיק עץ חיים" (משל יא, ל), מה עץ החיים מוציא נשומות, אף כד הצדיק פירות שלו הוא שעשו נשומות.

המשך דף קסח ע"א

שמע רבי, מה שאני אומר לך, בכל ראש חודש ושבת ומועד ויום טוב, עלות נשומות הזוכים להתראות לפני מלך הקדוש, זרים ולא נקבות, כמו שכותוב: "יראה כל זכורך" (שםות כג, יז).

וכאשר חוזרות הנשומות, חוזרות בכמה דברים חדשים, והן מחזרות הדברים לפני ראש הישיבה.

המשך דף קעא ע"ב

שמע רבי, בכל זמן שרחות הזוכים עולין למעלה, יוצאות הנשים בזמן ההוא, ומתאספות לתוך היכל בתיה, ומשמחות שם בכמה דברים עתיקים, ומשם יוצאות, ונכנסות כולן והיא עמהן, לתוך היכל סרה, ומשמחות בכמה דברים חדשים גם ישנים, ומשם יוצאות והיא עמהן, ונכנסות לתוך היכל יוכבד, וכן בכל אותן היכלות.

